

ÁMORTH ANGELIKA

TWIX

Amióta megnyílt a szomszédban a nagy áruház, ide ritkán téved be bárki is. Van még néhány állandó vásárlóm, őket ismerem, ha nem is név szerint, de arca biztosan. Ezért olyan szembetűnő a két kölyök, aki az előbb jött be. Az egyik, egy magas, korához képest széles vállú, sportos gyerek elsuhan a sorok között, a chipses, sósperemes részleg felé indul céltudatosan. A másik egy kis nyurga, szelíd arcú, borzos szőke, a szemem előtt bóklászik a kasszáznál. Egy Twixet vesz ki a dobozból, nézi, majd az árára pillant, visszateszi. A tekintete a többi csokis nasi felé nyúl, de nem vesz le semmit a polcról, valami láthatatlan erő mintha mindig visszahúzná a karját. Ide-oda lépked türelmetlenül, nem tudja megtartani az egyensúlyt, látom rajta, nem bír egy helyben megmaradni. Azért ügyel arra, hogy ne borítson le semmit. Ez nem kis kihívás, a kisboltban szűk a hely a polcok között. Eszembe jut a taxis Gyula, ezen a részen csak oldalazva fér el a sörhása miatt. Gondolatban felnevetek, de az arcom nem rezzen meg. A szökét nézem, majd megszólítom.

– Kérsz valamit?

– Csak a barátomat várom.

Megrezdül valami indokolatlan riadtság a mutáló hangszálain. A másik srác ekkor jelenik meg, kezében nagy zacskó sajtos chips, maxi kiserelés, a karjával a mellkasához szorítva két nagy üdítő palack. A kasszához közeledve hirtelen mozdulattal lekap a polcról egy csomag csokoládés draszt is, könyökével fellöki a társát. Az imbolygós zavartan a földre guggol, és elkezdi felszededegetni az esés közben felborított termékeket.

– Há! Béna fasz! – nevet a másik jókedvűen.

Hangja harsány és üde, nem fölényeskedő, inkább csak szórakozott. Segíthetnél neki, te lökted fel – akarom mondani, de nem teszem. Már ügyis késő, már mindent felszedett a szőke. Villámgyorsan végez, mint akinek nagy rutinja van benne.

A másik közben a kasszaszalagra pakol mindent. Elkezdem lecsipogni, mondom – 1940-et kérek. Kártyával szeretném, mondja, és nyújtja a telefonját, hogy fizessen.

– Nem működik a terminál.

Egy pillanatra lefagy, nézi a termékeket.

– Fasza. Akkor mindegy – motyogja végül, majd mindent otthagya kisétál a boltból.

A kis borzos rámnéz. Mint egy borjú, nagy, barna szemekkel néz. Halkan kinyög egy elnézést, és elővesz egy kétezerest a zsebéből. Elrendezi nagy nehezen a kezében a chipset, a drazsét, a palackokat a hóna alá csapja. Kérdem tőle, adjak-e egy nejlon szatyrot. Int a fejével, hogy nem kell, és elindul kifelé. Majd a kijáratnál megtorpan, visszafordul, a Twixes dobozra néz, odafagy egy pillanatra a tekintete.

– Viszontlátásra! – mondja bizonytalan hangon, és sietve távozik.

– Viszlát! – kiáltom utána késve.

Már nem hallja, társa után fut, próbálja utolérni.

